

MÔJ SCRABBLOVÝ PRÍBEH

1. kapitola – Grambl'avý

Môj scrabblový príbeh sa začal dávno, prakticky s príchodom tejto hry na Slovensko. Bolo to v časoch, keď windows boli iba okná a keby niekto pred vami povedal google, mysleli by ste si, že trávi práve zjedený výdatný obed. Keď som zistil, že v tejto hre sa vytvárajú slová z náhodne vybraných písmen, pričom slová sa napájajú na už vytvorené, okamžite som spozornel. To bolo niečo pre mňa. Už som sa raz vyznal z toho, čo pre mňa slovo, ako základný stavebný kameň vety znamená. A teraz je tu hra o slovách. Chcel som ju mať, no nevedel som si predstaviť, že si kúpim hračku.

Nahovoriť niekoho, aby mi kúpil scrabble a podaroval k nejakému sviatku, sa mi zdalo dosť kostrbaté. Navyše darček v hodnote necelých tisíc korún som asi v živote ani nedostal. Zostala mi len jedna možnosť. Pre ľudí, čo ma lepšie poznajú, takmer neuveriteľná – že si tú hru vyrobím. Neuveriteľná preto, lebo som od prírody nešikovný, grambl'avý. Nuž ale keď si človek myslí, či niečo dokáže, áno – či nie, vždy bude mať pravdu. A ja som si povedal, že to dokážem.

Práve som menil v kancelárii nábytok. Starý písací stôl mal dná zásuviek drevené, dostatočne hrubé, aby z nich mohli byť písmenká. tak som ich rozobral, na spomínané dná som narysoval štvorčeky a v stolárskej dielni dal narezat' na malé kvádríky. Šmirgl'om som kvádríky do hladka vybrúsil a napísal na ne jednotlivé písmenká. To nebol pre mňa problém. Ešte na strednej škole som si z výrobnjej praxe priniesol domov úlohu (nerád používam slovo trest), napísať technickým písmom na kladivkový papier tušom a lieviovým perom vetu „fréza sa nevypína nohou“. Mnohokrát. Písal som to celú noc, skončil som, až keď kohút zakikirikal po tretíkrát. Ale úctu k strojom som nezaprel. Výsledkom bolo, že som nadobudol zručnosť v písaní technickým písmom a už nikdy som frézu nevypol nohou.

Potom to už išlo rýchlo. Popísané kvádríky som natrel transparentným lakom, aby sa písmenká nezošúchali. Na tvrdý papier formátu zhruba A3 som nakreslil scrabblovnicu. Zásobníky boli pásiky z toho istého papiera, zohnuté do tvaru L.

A začali sme hrať, v kruhu rodiny. Chytilo to každého, aj moju svokru, ktorá je Češka žijúca na Slovensku. Po česky zabudla a po slovensky sa nenaučila. Takže bežne sme jej uznávali slová ako napr. „vankouš“, čo bola poduška – za všeobecného veselja.

2. kapitola – Delfíny hľ'adajú

Jedna zo sietí čerpacích staníc vyšla s marketingovou aktivitou – za načerpané pohonné hmoty dávala kupóny a tie sa dali vymeniť za určitý tovar. Scrabble bola jedna z najhodnotnejších možností. Dosť som vtedy cestoval autom, hlavne služobne. Netrvalo dlho a scrabble bolo moje. Priniesol som si ho domov a rozbalil. Voňalo novotou. Krásne ligotavé písmenká, zásobníky, vrecúško presne na písmenká, nie také náhodne nájdené doma, ako som mal ja, bohvie, na aký účel pôvodne bolo určené. Na príbalovom letáčiku originálne pravidlá, žiadne „jedna pani povedala“. Prémiové polička na scrabblovnici ležali inde ako na mojej papierovej, ale ináč sa to všetko podobalo. Veľmi som sa nemýlil.

Na každej dovolenke sa scrabble stalo súčasťou našej batožiny. Ľudia na pláži sa pri nás zastavovali, niektorí pozerali začudovane, ale väčšinou sa usmievali a vystierali ruku smerom k nám, s palcom nahor, akoby hovorili „aj my to hrávame“.

Na Kleopatrinej pláži v Alanyi sme stratili „L“. Možno dnes pláva niekde v Egejskom mori a delfíny hľ'adajú zbytok, aby si zahrali. Sú to inteligentné tvory.

3. kapitola – Nenápadný chlapík

A to už nastal boom internetu. Od jednej známej som sa dozvedel, že sa dá scrabble hrať aj tam. Začal som hrať na internetovej herni, konečne aj iní súperi, konečne nejaký platný slovník, konečne nejaký progres. Ale stále mi chýbal reálny kontakt, súper, ktorému vidím do očí. Podvedome som tušil, že by mohli existovať aj živé, skutočné turnaje.

Raz sme sa dohodli, že hráči, ktorí sme sa stretávali na herni a hrali medzi sebou, sa stretne, aby sme videli, kto sa za ktorým nickom skrýva, posedíme, pokecáme, zabavíme sa. A tak sme sa skutočne stretli, bolo nás tak okolo dvadsať – tridsať. Po jednom sme sa predstavovali a povedali pár slov o sebe. Až prišiel rad na jedného nenápadného chlapíka. Povedal, ako sa volá a že je predsedom Slovenského spolku Scrabble. Tak to bol môj človek ! Všetko, čo som potreboval vedieť, mi ochotne porozprával. Dozvedel som sa webovú adresu spolku, že je celá séria turnajov, ktorá vyvrcholí majstrovstvami Slovenska. Ostatné som potom vyčítal na spomínanej stránke. Čoskoro sa mala začať nová sezóna turnajom v Martine.

4. kapitola – 300 bodov

Do diskusného fóra som napísal odkaz, či sa niekto z Východu nechystá na turnaj v Martine, že by sme mohli ísť spolu a znížiť si tak cestovné náklady. Mal som šťastie. Ozval sa mi z Prešova majster nad majstrov, najúspešnejší hráč na Slovensku. Išli sme jeho autom. Nebol skúpy na slovo, na čo som sa ho spýtal, zhovievavo mi vysvetľoval. A dal mi aj radu, s odstupom času konštatujem, že možno osudovú: „nerob si ilúzie, že budeš dnes v Martine nejak zvlášť úspešný. Si nováčik a asi zaplatíš svoju daň. Len sleduj, či uhráš v každej hre cez 300 bodov. Ak áno, oplatí sa ti chodiť na turnaje, môže byť z teba niečo.“

Pred začiatkom turnaja ma organizátor predstavil, ľudia mi zatlieskali. Horšie to už bolo na samotnom turnaji. Bol som splašený, kládol som písmenká sprava doľava a podobne. Napriek tomu som dve hry vyhral a z 24 účastníkov som skončil na 22. mieste. Mal som svoj prvý kvalifikačný bod. Ale čo bolo dôležitejšie, v každej hre som nahral cez 300 bodov. A to som už vedel, že pôjdem aj na ďalší turnaj.

5. kapitola – Stretol som rytiera

Druhý turnaj bol v neďalekom Prešove. Zišlo sa tam len 17 hráčov, takže nebol veľký problém skončiť na 13. mieste a to už bolo desať bodov!

Tretí turnaj sa konal v Žiline a zase som išiel s majstrom nad majstrov. Cestou položartom utrúsil: „Už by si mohol aj niekoho poraziť!“ To určite netušil, že porazím práve jeho. Aj to sa stáva. Porazil som tam aj ďalšieho vynikajúceho hráča, majstra písomných súťaží, všeobecne rozhladeného človeka, baštu rozumu. Počas hry ma upozornil, že som si zle zrátal body, vo svoj neprospech. tak som sa opravil. Boli to len dva body, hru som vyhral našťastie o osem. Viac ako radosť z významného víťazstva vo mne zarezonovalo poznanie, že na turnaje chodia aj rytieri.

Zo štvrtého turnaja v Nitre som sa už vracal s pohárom. Aj to sa stáva. Nepíšem to preto, aby som ukázal aký som „bystrý“, aký som mal „raketový nástup“. Chcem len ukázať, že to nebol ten hlavný dôvod, prečo som potom dlhú dobu nevynechal žiadny turnaj. Ja vám ten dôvod prezradím, stojíte mi za to.

6. kapitola – Waikiki v Hlohovci

Stretávame sa pred začiatkom turnaja, zvitáme sa, debatujeme medzi sebou, smežeme sa, džavoceme... Odrazu nastane moment, kedy sa čosi zmení. Začne sa čítať rozlosovanie prvého kola, začína turnaj. Cítim ako všetky srdcia začnú byť na jednej frekvencii a my sa ocitáme na jednej nádhernej, báječnej vlne. A netreba, aby sme boli na Bondi Beach, Waikiki, alebo nejakom inom surferskom raji. Nám stačí Bardejov, Hlohovec, alebo hociktoré iné miesto, kde sa práve koná turnaj. Je to krásny pocit, nemôžem povedať neopakovateľný, lebo viem, že na ďalšom turnaji sa to zopakuje znova.

7. kapitola – Deň škaredý a Deň pekný

Ťahal som šnúru 32 turnajov bez prerušenia. Medzitým som stratil zamestnanie. Prácu som si nachádzal ťažko, len sporadicky a krátkodobo, maximálne na pol roka. Môj ročník nebol v kurze. Píše sa mi to ťažko. Našetrené peniaze „z lepších čias“ sa míňali, začal som turnaje vynechávať.

Prišiel koniec októbra 2013, vracal som sa z turnaja v Bardejove a mal som vo vrecku posledných 5 euro. Doma som si sadol a rozmýšľal, čo bude ďalej. Neľutoval som sa, nebedákal som nad svojim osudom. Na nič svetoborné som neprišiel, len že musím hľadať ďalej. Nie je hanba spadnúť, ale zostať ležať. A s touto myšlienkou v hlave som každé ráno vstával a každý večer zaspával.

Napokon to prišlo. Deň škaredý sa zmenil na Deň pekný, ako v hre Jonáša Záborského. Našla sa firma, ktorá prejavila záujem o moje služby a zamestnala ma na dobu neurčitú. Už znovu skáčem cez kaluže, už znovu obchádzam turnaje, na ktoré som schopný sa dostať.

8. kapitola – štvrtý rozmer

Tu by som už mohol skončiť, sme v súčasnosti. Ale môj scrabblový príbeh nekončí. Viem, že skončí raz aj ten. Všetko má svoj začiatok a svoj koniec. Naučili sme sa všetko merať. Lineárne, plošne, aj priestorovo. Vedci vraj polemizujú aj nad štvrtým rozmerom. Ja som ho našiel. Nie som vedec. Svet vedy mi je cudzí, ale vedu sveta sa snažím zvládať svojim životom. Štvrtým rozmerom v mojom živote sú naše turnaje. Srdcia naladené na jednu frekvenciu, nádherná, báječná vlna, na ktorej sa veziem s ľuďmi, ktorých mám rád.

Bolo by načim sa podpísať, napísať svoje meno. V celom príbehu som ani jedno neuviedol. Čože záleží na mene? Veď to čo ružou zveme, aj inak zvané voňalo by krásne. Som len starý, unavený chlap. Ale kedysi ma volali El Campeón.